

gøre noget saadant, men det, som ligger for i Øjeblikket, forekommer mig at være dette, at vi skulle afhjælpe den Nød, som faktisk findes, og som bør afhjælpes saa snart som paa nogen Maade muligt. Og jeg tror, at der maa vi dog i den danske Rigsdag kunne blive enige om noget uden at lægge vore Hoveder alt for voldsomt i Blød. Jeg synes, at vi maa i alt Fald let kunne blive enige om, at det, der skal gøres overfor sultne Mennesker, det er at give dem Mad, og det antager jeg ogsaa, vi alle ere enige om.

Men saa kommer den mærkelige Ting, at saa skulle vi til at diskutere i lange Baner, hvorvidt Kommunerne skulle betale det hele, eller Staten skal paatage sig at betale en Del af de Penge, der gaa med. Her tror jeg ogsaa vi kunne blive enige. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvorvidt Kommunerne kunne siges at have Skyld i den Arbejdsløshed, der er indtruffen til Tider, og ganske særlig nu. Heller ikke skal jeg udtale mig videre om, hvorvidt det kunde være muligt, at det er Samfundsforholdene i deres Helhed, altsaa de Forhold, som Staten lovfæster, der kunne tænkes at være Skyld i Arbejdsløsheden. Men der er een bestemt Ting, der taler for, at Staten i dette Tilfælde giver et rundeligt Bidrag til at afhjælpe den Nød, som er til Stede. Vi maa huske paa, at naar Staten vil have Penge ind i sin Kasse, er der ikke det mindste i Vejen, saa skal Staten nok være i Stand til at finde de Folk, som for Tiden lide Nød, og beskattede dem forholdsvis stærkere end andre Mennesker her i Landet gennem vor daarlige Toldlovgivning. Det er jo det virkelige Forhold. Men naar man ser disse Mennesker en Gang komme og banke paa hos Staten, saa er Staten ikke hjemme, saa husker den ikke paa, at de i de Tider, hvor de havde Arbejde, og hvor de var i Stand til at betale noget ind i Statskassen, i Virkeligheden have betalt forholdsvis meget mere, end andre Mennesker have betalt her i Landet. Det synes jeg, at Staten har en lille Smule Grund til at tænke paa nu i Øjeblikket, og det forekommer mig derfor ikke rigtigt, naar man fra Flertallets Side stiller sig saaledes overfor det foreliggende Lovforslag, at man ikke paa nogen Maade kan gaa ind paa, at Staten ved denne Løjlighed, under disse ekstraordinære Forhold, griber til en ekstraordinær Forholdsregel, træffer ekstraordinære Foranstaltninger og yder en ekstraordinær Hjælp.

Jeg hørte nok, at det ærede Medlem

for Københavns 4de Valgkreds (Birck) talte om den ene Side af Velgørenheden, nemlig dem, som skulde modtage Gaverne. Jeg tror ikke, det ærede Medlem i Øjeblikket skal give sig til at filosofere saa meget over denne Side af Velgørenheden, naar han husker paa det, jeg sagde for et Øjeblik siden, at det er netop de Folk, som nu skulle have et Bidrag fra Staten, som i den Tid, hvor de have Arbejde og have noget at købe for, i saa uforholdsmæssig høj Grad lægge Penge ind i Statskassen. Jeg tror derfor ikke, man fra Statens Side skal tale om Velgørenhed, jeg tror, man skal se, at Samfundet har en Pligt, som maa føles dobbelt stærkt i det Øjeblik, vi nu leve i, og at denne Pligt bør Samfundet opfylde. Derfor kan jeg fraraade og vil jeg fraraade at stemme for de Ændringsforslag, som ere stillede af Flertallet, derfor vil jeg fraraade at stemme for de Ændringsforslag, som ere stillede af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, og derfor kan jeg tilraade at stemme for de Ændringsforslag, som ere stillede af det socialdemokratiske Mindretal under Nummer 4.

Indenrigsministeren (Berntsen):

I vort Lands kommunale Lovgivning er der en Grundregel, som ikke kan fraviges, som man ikke uden videre kan se bort fra, og som man sikkert heller ikke bør se bort fra, og det er den Grundregel, at det er Erhvervskommunens Pligt at sørge for sine trængende. Men Lovgivningsmagten har i de sidste 20 Aar ved mange humane Foranstaltninger bidraget sin store Del til, at den Hjælp, der i mange Tilfælde nu ydes gennem Kommunerne, ikke som i gamle Dage har Fattighjælps Karakter. Jeg mener derfor, at naar der er Tale om Arbejdsløshed, saa er det i første Grad Kommunernes Pligt at træde til der, hvor Arbejdsløsheden ytrer sig stærkest. Og der, hvor Arbejdsløsheden i dette Øjeblik ytrer sig allerstærkest, er jo i Hovedstaden, i København, og jeg undrer mig derfor over, at de arbejdsløse ikke i ganske anderledes Grad rette deres Opmærksomhed paa den Kommunalbestyrelse, som de jo ogsaa have været med til at vælge her i København, i Stedet for stadig at kalde paa Lovgivningsmagten og paa Statskassen. Det er jo saadan, at nu er der i enhver Kommune, selv den mindste, hele Danmark over en Hjælpekasse, og gennem disse Hjælpekasser yde Kommunerne, ogsaa med Statsbidrag, betydelige Understøttelser til dem, der trænge. Men i denne store Stad